

Arrest

nr. 76 138 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBROECK, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 20 december 2005 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 16 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 207 658 van 24 september 2010 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 30 oktober 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 23 106 van 17 februari 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bij arrest van de Raad van State nr. 207.735 van 29 september 2010 wordt het cassatieberoep tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

In december 2009 wordt verzoeker aangetroffen in Nederland.

Op 11 december 2009 verzoeken de Nederlandse autoriteiten de Belgische autoriteiten om terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 15 december 2009 wordt in België in naam van verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 december 2009 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 29 december 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 15 december 2009 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 885 van 15 maart 2011 wordt in het beroep tegen deze beslissing de afstand van geding vastgesteld.

Op 20 december 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juni 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Engels en Frans spreekt en Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft

uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 01.03.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat homoseksualiteit nog steeds strafbaar is in Kameroen en dat hij wegens zijn homoseksuele geaardheid onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De loutere vermelding dat betrokkene door zijn homoseksuele geaardheid onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat zijn vermeende homoseksualiteit betreft, dient overigens opgemerkt te worden dat het CGVS stelde dat: 'Er is geen rapportage van, al dan niet georganiseerde, discriminatie van homoseksuelen door officiële instanties. Onderzoek gevoerd door de Duitse ambassade leert dat er geen gevallen bekend zijn van homoseksuelen die mishandeld of gedood zouden zijn door de veiligheidsdiensten omwille van hun homoseksualiteit. (...) Er kan worden geconcludeerd dat uw beweerd vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven.' Over het medische attest dat betrokkene voorlegt, concludeerde het CGVS het volgende: 'Het medisch attest van Dr. B. maakt melding van een medisch probleem dat hij vaststelde en dat volgens u veroorzaakt werd door de foltering die u diende te ondergaan. De arts biedt evenwel geen uitsluitel betreffende de oorzaak van uw lichamelijk ongemak.'

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International, naar een publicatie van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission en naar verschillende internetartikelen; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en informatie gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De voorgelegde brief, geschreven door zijn zogenaamde vriend B. F, waarin te lezen valt dat betrokkene nog steeds gezocht zou worden, is van een gesolliciteerd karakter en kan aldus niet weerhouden worden als zijnde een bewijs van betrokkenes beweringen.

Wat het 'mandat de recherche' betreft waaruit zou blijken dat betrokkene nationaal gezocht zou worden voor het beoefenen van homoseksualiteit en voor ontsnapping uit detentie; dient opgemerkt te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat dit document aan verschillende vormvereisten niet voldoet: "Zo is de officiële benaming van dergelijk document 'avis de recherche' en niet mandat. Dergelijk document begint in principe met de zin 'il y a lieu de rechercher...'. In een opsporingsbevel wordt er verwezen naar de filiatie van de betrokken persoon. In het voorgelegde document ontbreekt deze. In een opsporingsbevel wordt de reden van opsporing gemotiveerd d.m.v. de overtreden wetsartikels, niet door omschrijvingen zoals hier bvb homosexualité en évasion(...)". Met andere woorden wij moeten stellen dat er ernstige twijfels zijn omtrent de authenticiteit van dit document en bijgevolg kan het neerleggen van dit document niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

(...).".

Op 8 november 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.02.2006

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.01.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

(…).”

2. Over de rechtspleging

Op bladzijde 1 van het verzoekschrift vraagt verzoeker de nietigverklaring van *“de beslissing tot weigering van regularisatie met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de verwerende partij op 3 mei 2011, kennisgeving op 19 juli 2001”*.

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker de nietigverklaring van *“de bestreden beslissing dd. 23 september 2011 waarbij de regularisatie geweigerd wordt”* en hij voegt als bestreden beslissingen de beslissing toe van 23 september 2011 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2011.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk de beslissing van 23 september 2011 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2011 zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL : Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

(…)

Verzoeker toont weldegelijk aan dat er sprake is van algemene vervolging van homoseksuelen in Kameroen. Daar hij zelf homoseksueel is, is de kans dat hij eveneens vervolgd zal worden, niet hypothetisch, maar reëel. Dat verwerende partij zo licht over geweld tegen homoseksuelen gaat, is tekenen, juist nu het homofobie geweld oploait in Kameroen. (zie bij voorbeeld <http://www.starttowish.be/?q=node/79>)

Verzoeker bewijst wel degelijk dat homoseksualiteit strafbaar is in Kameroen. Hij verwijst naar zeer duidelijke, objectieve en recente informatie waarin duidelijk te lezen is dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar is en effectief bestraft wordt.

Wie verdacht wordt van homoseksuele relaties, wordt aangevallen door de politie, politici, de media en door medeburgers.

Verzoeker verwijst naar het artikel 347bis van het Wetboek van Strafrecht, dat homoseksualiteit strafbaar stelt.

Verwerende partij motiveert dan ook onjuist, waar zij stelt dat verzoeker niet aantoonde dat homoseksualiteit strafbaar is.

Het rapport ‘criminalizing identities’ dat geheel als stuk bij de regularisatieaanvraag werd gevoegd, is zeer betrouwbaar omwille van de methodiek en de mensenrechtenorganisaties die geciteerd worden. Het rapport is gebaseerd op 45 interviews met slachtoffers en doet verslag van mishandelingen door de politie en van mishandelingen en verkrachtingen in de gevangenissen.

Het duidelijke, uitgebreide en recente rapport, gevoegd bij verzoekers aanvraag is ten minste een begin van bewijs te noemen. De verwijzing naar de asielbeslissing van verzoeker doet daaraan geen enkele

afbreuk. De geciteerde mensenrechtenrapporten rapporteren wel degelijk georganiseerde discriminaties van homoseksuelen in Kameroen.

Juist voor de beslissing genomen werd, was er trouwens sprake van een heuse heksenjacht op homoseksuelen in Kameroen.

Met betrekking tot de verwijzing naar artikel 8 EVRM stelt verzoeker eveneens dat er sprake is van onjuiste motivering. In de beslissing motiveert men als volgt:

(...).

Hier is wel zeer duidelijk sprake van een stereotiepe formulering. Verzoeker beriep zich immers helemaal niet op art. 8 EVRM omwille van een familieleven in België of onwille van gewone sociale relaties.

Verzoeker had het integendeel zelfs over eerder 'ongewone' sociale relaties. Verzoeker verbindt zijn recht op een privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM in het verzoekschrift met zijn seksuele voorkeur:

De bescherming van het privéleven houdt in dat een persoon in staat moet zijn om relaties aan te gaan overeenkomstig zijn seksuele voorkeur.

In Kameroen kan verzoeker zijn homoseksualiteit niet beleven zonder te vrezen voor zijn leven. Dit wil zeggen dat als verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst hij ofwel nooit meer een relatie zou kunnen aangaan, ofwel steeds zou moeten vrezen voor onmenselijke behandelingen of voor de dood.

Dit maakt een schending van artikel 8 EVRM uit.

Hierop wordt door verweerster geenszins geantwoord.

Verzoeker stelt dat er weldegelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM in landen waar er wetgeving bestaat die homoseksualiteit bestraft. Hij verwijst naar het arrest DUDGEON v. UK van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"40. (...)"

Vrije vertaling

40. (...) De Commissie concludeerde unaniem dat "de wetgeving waarover werd gesteld dat ze een inmenging is in verzoekers recht op een privéleven, gegarandeerd door het artikel 8 par. 1 (art. 8-1), in zoverre dat het homoseksuele handelingen in de privésfeer verbiedt tussen mannen met wederzijdse toestemming. (zie paragrafen 94 en 97 van het commissieverslag).

(...)

Besluit

63. De heer Dudgeon heeft geleden onder en lijdt nog steeds onder een niet te verantwoorden inmenging van zijn recht op een privéleven. Daarom is er sprake van een schending van Artikel 8 (art. 8);"

(Dudgeon v. The United Kingdom, 22 oktober 1981 (...))

Het geciteerde arrest toont aan dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM wanneer een staat homoseksualiteit strafbaar stelt. Er is dus in casu wel degelijk sprake van een schending van het recht op een privéleven indien verzoeker zou moeten terugkeren naar kameroen.

Het geciteerde arrest is geenszins alleenstaand. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in de zaken Norris v. Ireland, Modinos v. Cyprus en A.D.T. v. U.K. waarin het Hof steeds stelde dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM omwille van het criminaliseren van homoseksualiteit.

De motivering is onjuist.

De bestreden beslissing is onjuist, tenminste niet afdoende gemotiveerd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij meent dat de feitelijke beschouwingen van verzoeker geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. De verwerende partij benadrukt dat er in de motieven van de bestreden

beslissing op wordt gewezen dat verzoeker op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren aangaande de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wijst de verwerende partij erop dat in de motieven wordt uiteengezet dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verwerende partij meent dat verzoeker door de bewoordingen van de bestreden beslissing voldoende is ingelicht over de motieven ervan en meent dat er wel degelijk afdoende is geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen. De verwerende partij meent dat de motieven tevens volstaan opdat vast komt te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekers verwijzing naar de strafbaarstelling van homoseksualiteit in zijn land van herkomst werd volgens de verwerende partij geheel terecht door de gemachtigde niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zo werd aangaande verzoekers verklaringen opgemerkt dat uit het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer blijkt dat de beweemde vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij niet buiten zijn regio van herkomst zou kunnen leven.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd heeft, werden ter dege onderzocht. De gemachtigde van de staatssecretaris is evenwel de mening toegedaan dat de rapporten en informatie handelen over de algemene toestand van verzoeker, dat de verklaring van zijn vriend een gesolliciteerd karakter vertoont en dat er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het "mandat de recherche". De verwerende partij merkt op dat het aan verzoeker is om zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van zijn aanvraag te bewijzen. Wanneer hij dus verwijst naar een beweemde onveilige toestand in zijn land van herkomst, dient hij daarvan de nodige bewijzen bij te brengen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verwerende partij meent dat ook verzoekers beschouwingen aangaande de beoordeling van de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet kunnen worden aangenomen. Verzoeker had in zijn aanvraag immers niet verwezen naar familieleden van hem die hier zouden verblijven en de verwerende partij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen gewone sociale relaties beschermt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoekers recht op gezins- of privéleven. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven is omkleed.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens wordt verwezen naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden

heeft, dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert wat betreft de eerste bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

3.3.2.1. Uit verzoekers aanvraag van 9 juni 2011 blijkt dat hij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“b. Buitengewone omstandigheden

- Gevaar in het land van herkomst — schending art. 3 EVRM

Verzoeker is homoseksueel. Hij komt uit een land waar homoseksualiteit verboden is.

Verzoeker werd in Kameroen vier maal gearresteerd, de eerste drie keer omwille van vermeende politieke activiteiten en de laatste keer voor homoseksualiteit.

*Verzoeker verwijst naar het rapport *Criminalizing Identities*, dat werd opgesteld door vier mensenrechtenorganisaties in november 2010, en waarin duidelijk staat dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar is en bestraft wordt.*

Wie verdacht wordt van homoseksuele relaties, wordt aangevallen door de politie, politici, de media en zelfs door hun eigen gemeenschappen, als zij van homoseksuele relaties worden verdacht.

Volgens Alternatives-Cameroun, l'Associon pour la défense des droits des homosexuels, Human Rights Watch en de International Gay and Lesbian Human Rights Commission dient de regering onmiddellijk maatregelen te nemen om homoseksuele relaties te decriminaliseren en het volledige spectrum aan mensenrechten te waarborgen voor alle inwoners van Kameroen, ongeacht hun seksuele voorkeur of genderidentiteit.

Het 62 pagina's tellende rapport getiteld “Criminalizing Identities: Rights Abuses in Cameroon Based on Sexual Orientation and Gender Identity” legt uit hoe de regering artikel 347bis van het Wetboek van Strafrecht gebruikt om grondrechten te ontnemen van mensen die als lesbisch, homo, bi- of transseksueel (LGBT) worden beschouwd. Het rapport beschrijft arrestaties, afranselingen door de politie, mishandelingen in de gevangenis en een homofobe sfeer die uitsluiting van deze mensen en mishandeling in de gemeenschap bevordert. Het gevolg is dat mensen niet worden gestraft voor specifieke verboden praktijken, maar voor hun homoseksuele identiteit, aldus de mensenrechtenorganisaties.

“Armen en jongeren, die vaak geen juridische bijstand kunnen krijgen, lijden het meest onder deze vernederende sfeer in Kameroen”, aldus S.N., voorzitter van Alternatives-Cameroun. “Zelfs nadat ze uit de gevangenis komen, worden ze afgewezen door hun familie en vrienden. Ze krijgen geen toegang tot onderwijs, een baan, of zelfs een plek om te leven. Hun levens worden verwoest.”

Het rapport, dat gebaseerd is op 45 interviews met slachtoffers, doet verslag van mishandelingen door de politie. Zo ondergaan zij ondermeer flinke afranselingen, zelfs op hun voetzolen.

Gevangenisbewaarders negeren mishandelingen door andere gevangenen, zoals vechtpartijen, verkrachtingen en zich ontlasten op de bezittingen van de slachtoffers.

De mensenrechtenorganisaties ontdekten dat personen die op grond van artikel 347 bis zijn gearresteerd regelmatig zonder aanklacht langer worden vastgehouden dan de door de Kameroense wet toegestane minimumperiode. Rechters kunnen ze naar de gevangenis sturen zonder geloofwaardig bewijs dat zij betrokken waren bij homoseksuele activiteiten. Zelfs wanneer rechters een aanklacht ongegrond verklaren, zorgen openbare aanklagers er soms voor dat zij opnieuw worden aangeklaagd voordat ze kunnen worden vrijgelaten.

Vooroordelen en discriminatie tegen homo's en lesbiennes in Kameroen is alomtegenwoordig. Vrouwen die zich niet “typisch vrouwelijk” kleden of gedragen worden vaak vervolgd. Net als mannen kunnen zij door hun families worden buitengesloten of het slachtoffer worden van fysiek geweld door familieleden, wat bijzonder lastig is in een maatschappij waarin van vrouwen wordt verwacht dat zij afhankelijk zijn en dichtbij hun familie blijven.

Volgens bovengenoemde mensenrechtenorganisaties wordt het repressieve klimaat in Kameroen verergerd door de media. Kranten hebben namen gepubliceerd van als homo's bestempelde mannen en de term ‘homocratie’ bedacht om angst en haat te bevorderen voor mensen met homoseksuele relaties.

Bovendien worden homo's afgeschilderd als machtbelust, corrupt, rijk en erop uit het land over te nemen.

"Lesbiennes, homo's en biseksuelen in Kameroen worden als minder dan honden beschouwd", aldus S. M. van de Association pour la défense des droits des homosexuels. "Door de homofobie wordt hun groot onrecht aangedaan."

De criminalisering van homoseksuele activiteiten heeft volgens de mensenrechtenorganisaties ernstige gevolgen voor de gezondheid. Kameroen heeft geen speciale hiv-/aidsprogramme's gericht op de bijzondere behoeftes van lesbiennes, homo's, bi- en transseksuelen, ondanks bewijzen dat deze bevolkingsgroep kwetsbaar is voor dit virus. De overheid houdt het aantal hiv-geïnfecteerden niet bij en voert geen onderzoeken uit naar gedrag in deze gemeenschappen met betrekking tot de overdracht van het virus. Bovendien verbiedt de regering verspreiding van condooms in gevangenissen, ondanks het feit dat het aantal hiv-geïnfecteerden in de gevangenissen hoog is, mannelijke gevangenen seks hebben met elkaar en verkrachting vaak voorkomt.

"mensen die iets te verbergen hebben zijn kwetsbaar voor chantage en mishandeling", aldus B.D., ambassadeur van het programma voor LBTG-rechten van Human Rights Watch. "Arrestaties zijn nog relatief zeldzaam, maar het fysieke geweld en de mentale wreedheden tegen deze bevolkingsgroep zijn verschrikkelijk".

Veroordeling door internationale organen is onvoldoende gebleken om een einde te maken aan de vervolging van mensen uit hoofde van artikel 347 bis. In december 2008 heeft de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties, tijdens de universele periodieke doorlichting van Kameroens mensenrechtenpraktijken, aanbevolen homoseksueel gedrag te decriminaliseren. In juli 2010 heeft het mensenrechtencomité van de VN de regering opgeroepen een einde te maken aan sociale vooroordelen en de stigmatiseren van homo's, lesbiennes, bi- en transseksuelen, onder meer in volksgezondheidsprogramma's, teneinde "te zorgen voor universele toegang tot hiv-/aidspreventie, behandeling, zorg en steun". De Kameroense overheid heeft beide aanbevelingen afgewezen.

Alternatives-Cameroun heeft in november 2009 bij de nationale Assemblee een petitie ingediend met meer dan 1500 handtekeningen die pleitte voor decriminalisering van homoseksuele relaties. De Nationale Assemblee heeft echter niet eens overwogen hierover een officieel debat te voeren?

"De criminalisering van homoseksuele relaties heeft gevolgen die veel verder gaan dan de duidelijk onaanvaardbare arrestaties", aldus M.M., Afrika-coördinator van de International Gay and lesbian Human Rights Commission. "Het bevordert ongelijkheid binnen het gerechtelijk apparaat, evenals geweld binnenshuis en binnen gezinnen en gemeenschappen. De regering van Kameroen moet de verantwoordelijkheid op zich nemen om ervoor te zorgen dat alle inwoners van het land, ongeacht hun geaardheid of identiteit, vrij van discriminatie kunnen leven."

Het volledige rapport is te raadplegen op de site van Human Rights Watch. Verzoeker is homoseksueel; Hij voegt in bijlage een aantal bewijsstukken toe waaruit blijkt dat hij minstens verdacht wordt van homoseksualiteit in Kameroen.

Verzoeker kon niet naar Kameroen terugkeren omdat hij dreigt onmenselijke behandelingen te zullen ondergaan omwille van het vermoeden dat hij homoseksueel is.

- Schending van artikel 8 EVRM — recht op een privé- en gezinsleven

Verzoeker verblijft ondertussen zes jaar in België. Hij is goed geïntegreerd en heeft hier zijn ganse leven uitgebouwd.

Het privéleven van verzoeker staat in verband met zijn seksuele voorkeur. De bescherming van het privéleven houdt in dat een persoon in staat moet zijn om relaties aan te gaan overeenkomstig zijn seksuele voorkeur.

In Kameroen kan verzoeker zijn homoseksualiteit niet beleven zonder te vrezen voor zijn leven. Dit wil zeggen dat als verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst hij ofwel nooit meer een relatie zou kunnen aangaan, ofwel steeds zou moeten vrezen voor onmenselijke behandelingen of voor de dood.

Dit maakt een schending van artikel 8 EVRM uit."

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

3.3.2.2. Verzoeker betwist vooreerst het motief inzake zijn homoseksualiteit. Hij meent dat de verwerende partij zich er gemakkelijk vanaf maakt door te verwijzen naar de asielbeslissing en dat de verwerende partij zeer licht over het geweld tegen homoseksuelen gaat. Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat homoseksualiteit strafbaar is in Kameroen, dat hij in dit verband verwijst naar duidelijke, objectieve en recente informatie en dat hij een uitgebreid rapport "criminalizing identities" bij zijn aanvraag had gevoegd. Verzoeker meent dat de verwijzing naar zijn asielbeslissing geen afbreuk doet aan dit uitgebreid en recent rapport.

In de eerste bestreden beslissing wordt over artikel 3 van het EVRM en over verzoekers homoseksualiteit het volgende overwogen:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat homoseksualiteit nog steeds strafbaar is in Kameroen en dat hij wegens zijn homoseksuele geaardheid onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De loutere vermelding dat betrokkene door zijn homoseksuele geaardheid onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat zijn vermeende homoseksualiteit betreft, dient overigens opgemerkt te worden dat het CGVS stelde dat: ‘Er is geen rapportage van, al dan niet georganiseerde, discriminatie van homoseksuelen door officiële instanties. Onderzoek gevoerd door de Duitse ambassade leert dat er geen gevallen bekend zijn van homoseksuelen die mishandeld of gedood zouden zijn door de veiligheidsdiensten omwille van hun homoseksualiteit. (...) Er kan worden geconcludeerd dat uw beweerd vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven.’ Over het medische attest dat betrokkene voorlegt, concludeerde het CGVS het volgende: ‘Het medisch attest van Dr. B. maakt melding van een medisch probleem dat hij vaststelde en dat volgens u veroorzaakt werd door de foltering die u diende te ondergaan. De arts biedt evenwel geen uitsluitend betreffende de oorzaak van uw lichamelijk ongemak.’

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International, naar een publicatie van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission en naar verschillende internetartikelen; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en informatie gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De voorgelegde brief, geschreven door zijn zogenaamde vriend B. F., waarin te lezen valt dat betrokkene nog steeds gezocht zou worden, is van een gesolliciteerd karakter en kan aldus niet weerhouden worden als zijnde een bewijs van betrokkenes beweringen.

Wat het ‘mandat de recherche’ betreft waaruit zou blijken dat betrokkene nationaal gezocht zou worden voor het beoefenen van homoseksualiteit en voor ontsnapping uit detentie; dient opgemerkt te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat dit document aan verschillende vormvereisten niet voldoet: “Zo is de officiële benaming van dergelijk document ‘avis de recherche’ en niet mandat. Dergelijk document begint in principe met de zin ‘il y a lieu de rechercher...’. In een opsporingsbevel wordt er verwezen naar de filiatie van de betrokken persoon. In het voorgelegde document ontbreekt deze. In een opsporingsbevel wordt de reden van opsporing gemotiveerd d.m.v. de overtreden wetsartikelen, niet door omschrijvingen zoals hier bvb homosexualité en évasion(...)”. Met andere woorden wij moeten stellen dat er ernstige twijfels zijn omtrent de authenticiteit van dit document en bijgevolg kan het neerleggen van dit document niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wordt geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en de elementen inzake zijn homoseksualiteit: er wordt verwezen naar de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker, waarin hij eveneens zijn homoseksualiteit had aangehaald, er wordt inzake het door verzoeker aangehaalde rapport gesteld dat dit de algemene toestand in Kameroen betreft en dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen aanbrengt, inzake de stukken die op verzoeker persoonlijk betrekking hebben, wordt gesteld dat zij gesolliciteerd zijn (de brief van een vriend) en dat er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan (mandat de recherche).

Verzoeker toont niet aan in welk opzicht deze motieven zouden steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er wordt niet uitsluitend verwezen naar de beslissing genomen inzake verzoekers asielaanvraag maar er wordt wel degelijk ingegaan op het door hem ingediende rapport en de door hem ingediende stukken. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde, brengt niet mee dat deze kennelijk onredelijk is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief ondeugdelijk is.

3.3.2.3. Verzoeker betwist tevens het motief inzake artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat het motief in de eerste bestreden beslissing stereotiep is en dat hij zich niet beriep op dit artikel omwille van een familieleven met familie in België of omwille van gewone sociale relaties, maar wel omwille van zijn recht op een privéleven waarbij hij in staat moet zijn om relaties aan te gaan overeenkomstig zijn seksuele voorkeur. Verzoeker meent dat hierop niet werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voegt hieraan toe dat er wel degelijk sprake is van een schending van het recht op een privéleven indien hij zou moeten terugkeren naar Kameroen, hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de eerste bestreden beslissing wordt over artikel 8 van het EVRM overwogen:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

In de aanvraag had verzoeker, zoals hierboven weergegeven, gewezen op zijn verblijf in België gedurende zes jaar en zijn integratie, op zijn privéleven dat in verband staat met zijn seksuele voorkeur en dat hij in Kameroen zijn homoseksualiteit niet kan beleven zonder te vrezen voor zijn leven.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met zijn door hem aangevoerde integratie en de relaties die hij hier gedurende zijn zesjarig verblijf zou hebben uitgebouwd: er wordt in de bestreden beslissing immers verwezen naar gewone sociale relaties.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat evenzeer rekening werd gehouden met het door hem aangevoerde privéleven dat in verband staat met zijn seksuele voorkeur: *“Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd inzake verzoekers privéleven. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in het kader van een beslissing die uitsluitend de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en die als gevolg heeft dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet in België kan indienen maar dat hij dit dient te doen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, te oordelen dat deze verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen, niet in wanverhouding staat met verzoekers recht op privéleven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het EHRM, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze rechtspraak niet had aangehaald in zijn aanvraag of in eventuele aanvullingen, zodat in dit verband niet afzonderlijk gemotiveerd diende te worden in de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de motivering inzake artikel 8 van het EVRM niet afdoende of onjuist is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. In de mate waarin verzoeker in het middel de schending zou aanvoeren van artikel 8 van het EVRM zelf, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat de bescherming van zijn privéleven inhoudt dat hij in staat moet zijn om relaties aan te gaan overeenkomstig zijn seksuele voorkeur en dat hij in Kameroen zijn homoseksualiteit niet kan beleven zonder te vrezen voor zijn leven. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven in België van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de eerste bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend ondermeer omwille van zijn homoseksualiteit. De bevoegde instanties hebben hierover beslist:

“Er is geen rapportage van, al dan niet georganiseerde, discriminatie van homoseksuelen door officiële instanties. Onderzoek gevoerd door de Duitse ambassade leert dat er geen gevallen bekend zijn van homoseksuelen die mishandeld of gedood zouden zijn door de veiligheidsdiensten omwille van hun homoseksualiteit (zie landeninformatie). U beweerde dat u ook in Douala geen veilig bestaan zou kunnen opbouwen (CGVS, p 11). Nochtans maakt de aanwezige informatie duidelijk dat personen die geen geheim maken van hun homoseksualiteit in de stedelijke centra getolereerd worden, zowel door de overheid als door de bevolking. In Douala en Yaoundé, de twee grootste steden van het land, zijn er enkele homobars (zie landeninformatie). Er kan worden geconcludeerd dat uw beweerde vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven.”

Indien verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat de informatie waarop de bevoegde asielinstantie zich indertijd steunde inmiddels achterhaald zou zijn, staat het hem vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij zich in zijn land van herkomst in een vergelijkbare positie bevindt als deze beschreven in de door hem geciteerde arresten van het EHRM, kan worden aangenomen dat hij eerst bescherming zoekt tegen de door hem beschreven behandeling.

Alleszins blijkt uit het door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde rapport niet dat dit betrekking heeft op verzoeker persoonlijk (verzoeker verliet Kameroen in 2005 en het rapport

heeft betrekking op meer recente gebeurtenissen) zodat enkel kan worden vastgesteld dat hierin de algemene situatie in zijn land wordt weergegeven. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat hij in de stedelijke centra, waar hij zich naartoe zal moeten begeven om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post, niet tijdelijk terecht kan. Er is *in casu* geen sprake van een positieve verplichting en bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET